

PŘÍPRAVA NA BIŘMOVÁNÍ

2. Věřím a vyznávám

Přijetím svátosti křtu se člověk stává křesťanem — členem církve

- aby však někdo mohl být pokřtěn, vyžaduje se od něho víra (součástí křestních obřadů je vyznání víry) Křest většinou se uděluje dětem, ty nemohou však svoji víru vyznat, proto při křtu vyznávají víru rodiče a kmotří. Ti slibují, že budou děti vychovávat, vzdělávat a vést, aby pokřtěné děti jednou v dospělosti mohly samy — vyznat víru. Bohužel mnoho pokřtěných k tomu nedojde — jsou pouze papírovými — matrikovými křesťany

První příležitostí k vyznání víry je první sv. přijímání - ale to většinou bývá v dětství (7 – 9 let)

Ke skutečnému samostatnému, zodpovědnému vyznání víry by mělo docházet až při svátosti biřmování (vyznání víry je součástí obřadu biřmování)

- nejdříve to může být na prahu dospívání minimálně ve 14 letech
věk je pouze informativní – u každého člověka je to jiné

Co je to víra ?

Odpověď není vůbec jednoduchá - o tom co je víra byly napsány spousty knih

Víra jako projev důvěry - je součástí života každého člověka — jedná se **víru přirozenou**:

- mladý člověk věří, ho má partner skutečně rád a proto s ním vstoupí do manželství
- nastupujeme do autobusu a věříme, že řidič umí skutečně jezdit
(kdybychom mu nevěřili, tak tam nenastoupíme)
- věříme vědcům, kteří nám tvrdí, že na povrchu Slunce je teplota 6— 10 tisíc stupňů
(věříme, protože se o tom nemůžeme přesvědčit s teploměrem v ruce)

Každý člověk je často odkázán na to, by věřil tomu, co si nemůže sám ověřit, prozkoumat a dokázat. To všechno je víra, která se týká přirozených záležitostí.

Víra v Boha

Prvním krokem je víra v Boží existenci: věřím, že Bůh je, že existuje. Věřím i když ho nevidím, neslyším ... Někteří lidé říkají: já bych věřil, ale to by se mě musel Pán Bůh ukázat (zkrátka představují si, že k nim přijde bělovousý stařeček, podá jim ruku a řekne: tak já jsem Bůh tvůj stvořitel. Jak ubohá představa !!!!)
Zdráhal bych se věřit v Boha, který by byl pro mě srozumitelný. (Graham Greene)

Nestačí však věřit jenom, že Bůh existuje. Mnozí lidé se s tím spokojí — že „ono nad námi něco je“ Zde si musíme zdůraznit — že člověk je schopen svým rozumem dojít k Bohu.

(píše o tom sv. Pavel v listě Římanům) Existence Boha je poznatelná úsudkem rozumu. Na základě toho vznikly tak zvané „důkazy boží existence“.

- nejde o důkazy ve smyslu pokusů a zkoumání
- spíše se jedná o jakési rozumové cesty k víře v Boha
- tyto cesty k víře naznačil představitel středověké křesťanské filosofie - Sv. Tomáš Akvinský —

1. cesta je uvažování o příčinách — nic není samo, vše má nějakou příčinu
na počátku musí být první příčina všech příčin
2. druhá cesta vychází z pohybu a sil v přírodě, kdo, nebo co, bylo na počátku pohybu
odp. první síla - počátek - nehybný hybatel
3. třetí cesta k víře vychází z poznání harmonie a dokonalosti přírodních zákonů
vše má svůj systém a prozrazuje moudrého tvůrce
(touto cestou k víře šlo mnozí věci — čím více věděli, tím více věřili)

Člověk může rozumovou úvahou dojít k víře v Boha,
ale je vstaven nebezpečí omylů a zmatků (člověk pak věří jenom nějakou neosobní sílu)

Bůh člověku vychází vstříc - zjevuje se mu skrze různé události a znamení.
(vzpomeňme na Abraháma — Mojžíše — dějiny vyvoleného národa)

Vše směřuje k tomu, aby člověk mohl věřit nejenom, že Bůh že existuje,
ale aby člověk mohl s Bohem navázat dialog, vztah

Bůh nikdy nečiní víru nepřístupnou.

Víra - skutečná víra

- je odpověď na Boží zjevení
- je vztah člověka k Bohu
- jako vztah se projevuje nadějí a láskou

Víru doprovází - naděje a láska – (symboly: kříž - kotva - srdce)

Bůh je dobrý – milosrdný a miluje mne / VĚŘÍM = DOUFÁM = MILUJI

Víru nemůžeme chápat jenom jakousi citovou záležitostí. Někdy se nám nedaří, člověk nic necítí žádnou radost, ale to nemusí být známka špatné víry. Zvláště mladí lidé a ženy měří svou víru podle citových zážitků. Samotné pocity ale nejsou vírou, síla pocitů není žádným měřítkem pro moji víru. Pocity jsou důsledkem, ale ne měřítkem. Jestliže pocity chybí, víra přesto zůstává. Nepotřebujeme pocit víry, ale odvahu jednat.

Nebezpečí pro víru

- zklamání - nevyslyšené prosby (moje modlitby nebyly vyslyšeny)
 - vliv společnosti (bezduché přijímání zásad světa ,vliv praktického materialismu)
 - špatné představy o Bohu ... (víra v Boha jako soudce a dohlázele stresuje)
 - problémy v dospívání — člověk odkládá dětské představy o Bohu a nedozraje k náboženské dospělosti
-

Co je obsahem víry:

Boží zjevení : bible a tradice (evangelíci tradici neuznávají)

Stručné shrnutí obsahu víry je modlitba

Apoštolské vyznání víry a Nicejsko - cařihradské vyznání víry (používá se při mši sv.)

Jako katolíci zde máme velkou oporou v učitelském úřadě církve, který chrání obsah víry:

Články víry (dogmata) nejsou výrazem svévole papeže, ale Církev zkoumá se Písmo a tradici.

Musíme odlišit :

- důležité co je základem - co nelze měnit (základní prvky, pravdy víry)
- co je pouze dočasné a může být církevní autoritou změněno

Např. nezměníme článek víry : že to že Kristus byl Božím Synem, ale můžeme měnit postní předpisy

Předmětem víry nejsou soukromá zjevení (Lurdy, Fatima ...), nejsme nuceni jim věřit. Církev nenařizuje jim věřit, ale jenom je doporučuje.

Záměrné nesprávnosti ve víře se nazývají bludy nebo hereze (středověk velice tvrdě trestal bludy a hereze, viděl v nich ohrožení tehdejší křesťanské společnosti)

Někteří lidé lpí na drobnostech a vůbec neznají základní pravdy víry. I v moderní době lidé jsou rozšířené **pověry** (pátek třináctého, černá kočka)

sv. apoštol Jakub ve svém listě píše: „ **víra bez skutků je mrtvá**“

Nestačí tedy jen říkat „ věřím“ ale víra se má projevovat skutky - jen taková víra vede ke spáse

Křesťanem teoretik, ale člověk který podle víry žije.

Jak posilovat svou víru:

- osobní zkušeností snahou poznávat v těch běžných událostech Boží působení
- sdílení zkušeností ve společenství
- zvyšovat náboženské vzdělání — (četba, náboženské pořady) nevzdělanost v náboženské oblasti je zdrojem pochybnosti
- modlitba — svátosti — duchovní cvičení (exercicie)

Téma — o víře je velice rozsáhlé — . . —

všichni bychom si měli klást otázky — týkající se víry

Proč věřím ?

V koho a komu věřím?

Co vlastně stojí za naším vyznáním ?

Co to znamená když řeknu : věřím ?